

Preek

Prediking n.a.v. Mattheüs 10: 32 en 33 (HSV)

Ieder dan die Mij belijden zal voor de mensen, die zal Ik ook belijden voor Mijn Vader, Die in de hemelen is. Maar wie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal Ik ook verloochenen voor Mijn Vader, Die in de hemelen is.

Gemeente van onze Here Jezus Christus, jullie als belijdenis-kandidaten,

‘Niet bang zijn.’ Drie keer zegt Here Jezus dat in dit bijbelgedeelte. Maar wanneer zeggen mensen dat tegen elkaar? Juist ja, als gevaar dreigt. Nu is angst een vreemd ding. Begint al met klein kind. In de opvoeding: ‘Pas op, want anders brand je nog je vingers!’ Maar jongens van rondom 20 lachen erom. Maar bij het ouder worden neemt bezorgdheid vaak weer toe. Bij leerlingen van Jezus is er angst. Alle 12 zond Hij in Israël er op uit om het Koninkrijk van God te verkondigen. Eerst nog in aanwezigheid van Hem maar spoedig zou dat ook moeten zónder Zijn zichtbare aanwezigheid. Het is net als aan je taak werken op school. Als je docent erbij is, maak je vaak een vlijtiger indruk dan zonder hem. Vraagt Jezus niet te veel van ons? Veel hangt voor ons ook af van de omstandigheden waaronder. Eerst heeft Heiland Zijn leerlingen in stilte ingewijd. In de vorm van soort privé-onderwijs. Maar als ze de boer opgaan met wat géén oog heeft gezien en géén oor heeft gehoord: Wat voor reactie mag je dan verwachten? Getuigen van je geloof klinkt velen in de oren als voorlezen uit de fabeltjeskrant...

Tijdgenoten roepen met Peter Koelewijn: ‘Kom van ‘t dak af, ik waarschuw niet meer. Geloof heeft z’n langste tijd gehad!’ Maar als we jullie vandaag naast elkaar zien staan, Erik, Ruben en Arie, blijkt er ook nog ánder verhaal te zijn. Soms gaat geloof van binnen na 40 jaren weer spreken tot het hart. Of loopt geruisloos mee, totdat je gekozen wordt in bestuur van je eigen studentenvereniging.

Of je merkt dat leven niet enkel zaak is van wat 'ik vind'. Geloof kan gaan werken als soort ‘tweede geweten’. Maar als je dit zo hoort, lijkt het net alsof de Here Jezus in deze wereld extra brave en vrome mensen zoekt. Maar dat waren die eerste 12 óók niet. Door Jezus hadden ze God ontmoet. En dat zette hun leven totaal op de kop. Niet meer ‘ik’, maar ‘Hij’ voorop!

Ieder dan die Mij belijden zal voor de mensen, die zal Ik ook belijden voor Mijn Vader die in de hemelen is. Voor (groot)ouders is ‘t geweldig als (klein) kind of partner of vriend die stap doet. Ja, en ‘t mag ons stil zetten bij de vraag wat we tot op heden met het ‘ja’ van onze belijdenis gedaan hebben. Of uitnodigen na te gaan waarom ‘t nog niet tot een eigen ‘ja’ kwam.

Twee dingen kunnen een rol spelen. Dreiging van buiten of binnen. Beginnen we met ‘binnen’. Nogal wat mensen beleven een tegenstelling tussen God en Jezus. Eerste is superstreng en tweede moet Hem kalmeren. Voor mij startpunt: ‘Alzo lief heeft God de wereld...’ Jezus heeft aan die boodschap stem, handen en voeten gegeven. Geloven is die Stem vertrouwen!

Maar wie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal Ik ook verloochenen voor Mijn Vader, Die in de hemelen is. Maar dat is dreiging van buiten. Rode kaart. Als je het voorrecht hebt níet in Noord-Korea te wonen, krijg je misschien straks toch nog bij God onder uit de zak. Wanneer? Zoals bij Petrus toen hij zei: 'ik ken Hem niet!' Is onze plek bij God zo niet ónmogelijk?

Néé, want 't enige wat ons hier en hiernà gevraagd wordt, is dit: 'Erik, Ruben, Arie of vul je naam maar in: Houd je écht van Mij?' Misschien springen je dingen voor de geest, die niet hadden moeten gebeuren. Denk je: 'Zeg ik zo meteen niet teveel?' Maar we belijden toch niet onszelf, maar onze Redder aan het kruis. Hij die roept is trouw. In Zijn liefde. Hij zal 't ook doen!

Amen.